RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 54.500 van 12 juli 1995
in de zaak A. 60.605/IV-14.845.

In zake : Mario GIACOMELLI,
die woonplaats kiest bij
Advocaat V. VAN AELST,
kantoor houdende te Brussel,
De Smet de Naeyerlaan 2, bus 3

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, IVe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Mario GIACOMELLI op 28 oktober 1994 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 2 augustus 1994 van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij hij niet wordt gemachtigd het beroep van privé-detective uit te oefenen;

Gelet op het arrest nr. 51.564 van 7 februari 1995 waarbij de schorsing wordt bevolen van de tenuitvoerlegging van bovengenoemd besluit;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. STEVENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 23 mei 1995 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 juni 1995;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. WERST, die loco Advocaat V. VAN AELST verschijnt voor verzoeker, en van Bestuurssecretaris K. DENOODT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat hetgeen concreet aan verzoeker verweten wordt ter staving van de weigering van vergunning, in het bestreden besluit wordt verwoord als volgt :

> "Overwegende dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het wederrechtelijk bezit en gebruik van zend- en ontvangsttoestellen zonder ministeriële vergunning, waarvoor tegen hem een minnelijke schikking werd uitgevaardigd; dat die feiten een inbreuk uitmaken op artikel 3, § 1, van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving; dat deze wet groot belang heeft voor het beroep van privé-detective, zoals bepaald in de Memorie van Toelichting van de wet van 19 juli 1991 (Gedr. St., Senaat, 1990-91, nr. 1259/1, p. 2-3);
> Overwegende dat minstens één zendertje in de wagen van een derde persoon werd verstopt en aldus gebruikt om die persoon heimelijk te volgen; dat uit de Memorie van Toelichting bij de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective blijkt dat de Wetgever het gebruik van bepaalde technische hulpmiddelen, zoals klein detectie- en registratietoestellen, volstrekt ontoelaatbaar acht (Gedr. St., Senaat, 1990-91, nr. 1259/1, p. 8);
> Overwegende derhalve dat het vroegere gedrag van Dhr. GIACOMELLI niet waarborgt dat hij de aan het beroep van privé-detective eigen opdrachten en methodes nauwgezet zal uitvoeren, rekening houdend met de wettelijke bepalingen en de bescherming van het privé-leven;

Overwegende dat de bedoelde feiten als genoegzaam bewezen kunnen worden geacht daar ze het voorwerp hebben uitgemaakt van een minnelijke schikking;

Overwegende dat de bevoegde Procureur des Konings in zijn verslag een voorbehoud maakt ’wegens het beroep van herbergier (artikel 4 van de vermelde wet) en wegens een gesanctioneerde inbreuk op de wet inzake private berichtgeving’; dat de Procureur des Konings goed geplaatst is om de zwaarwichtigheid van het dossier vanuit strafrechtelijk oogpunt te beoordelen en aldus een genuanceerd standpunt omtrent de moraliteit van betrokkene in te nemen; dat bovendien een negatief advies van de gerechtelijke overheden een grond tot weigering van de vergunning vormt, zoals gewild door de wetgever";

2. Overwegende dat in zijn tweede annulatiemiddel verzoeker die motivering gebrekkig acht; dat hij van de feiten die in die motivering ter sprake worden gebracht, het volgende beeld ophangt :

"Als feit in de overwegingen die aanleiding hebben gegeven tot de aangevochten beslissing, wordt een minnelijke schikking ingeroepen die niet nader wordt gespecifieerd in de tijd en die zou slaan op het verstoppen van een zendertje in de wagen van een derde persoon en aldus gebruikt om die persoon heimelijk te volgen.

...

Hoewel de tijdsspecifiëring totaal afwezig is, mag verondersteld worden dat het zou gaan om feiten die zich zouden hebben voorgedaan in 1989 en die meer bepaald betrekking hadden op twee cibi-toestellen nog daterend vanuit de jeugdjaren van verzoeker en twee draadloze telefoons waarvan één toebehoorde aan zijn moeder.

Deze toestellen werden in beslag genomen en daarvoor heeft hij effectief een minnelijke schikking gekregen en ook aanvaard.

Het element dat overwegend wordt aangevoerd om tot de bestreden beslissing te komen handelt echter over een zendertje dat zou verstopt geweest zijn in de wagen van een derde persoon. Dit zendertje <u>was</u> ’geen zendertje’ en werd na onderzoek trouwens vrijgegeven.";

Overwegende dat verzoeker concludeert :

"De heer Minister kon zich dan ook niet steunen op die minnelijke schikking teneinde te komen tot een beslissing van weigering van vergunning.";

3. Overwegende dat in haar memorie van antwoord de verwerende partij stelt dat ze haar beslissing wel degelijk kon steunen op meervermelde minnelijke schikking; dat ze zich uitlaat als volgt :

> "Overwegende dat de beslissing gebaseerd is op twee feiten, namelijk het wederrechtelijk bezit en gebruik van zend- en ontvangtoestellen (derde overweging) en het verstoppen van minstens één zendertje in de wagen van een derde persoon om op die manier die persoon heimelijk te volgen (vierde overweging);
> Dat deze feiten vermeld worden in het aanvullend verslag van de Procureur-generaal te Brussel;
> Dat de Minister zich redelijkerwijze en in volle vertrouwen op het verslag van die hooggeplaatste persoon kan steunen wat de waarheid en de juistheid van de daarin vermelde feiten betreft;
> Dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt waaruit de onjuistheid van die feiten blijkt";

4. Overwegende dat in zijn memorie van wederantwoord verzoeker de versie van de feiten die hij in zijn verzoekschrift heeft gegeven, herhaalt;

5. Overwegende dat in de termen van het opschrift van hoofdstuk III van de eerste titel van Boek II van het Wetboek van Strafvordering de minnelijke schikking "verval van de strafvordering voor sommige misdrijven tegen betaling van een geldsom" heet; dat ook blijkens artikel 216bis van dat wetboek, welk artikel het enige artikel van genoemd hoofdstuk III vormt, de minnelijke schikking verval van de strafvordering tot gevolg heeft; dat derhalve bij minnelijke schikking de feiten strafrechtelijk niet bewezen worden op de enige manier waarop zij strafrechtelijk bewezen kunnen worden, namelijk door een uitspraak van de strafrechter; dat bovengenoemd artikel 216bis er niet eens blijk van geeft dat het aanvaarden van een minnelijke schikking een strafrechtelijke schuldbekentenis inhoudt; dat dus niet valt in te zien hoe in het bestreden besluit gesteld kan worden "dat de feiten als genoegzaam bewezen kunnen worden geacht daar ze het voorwerp hebben uitgemaakt van een minnelijke schikking";

Overwegende weliswaar dat verzoeker de feiten die geleid hebben tot de minnelijke schikking, niet zonder meer ontkent; dat hij echter wel de ernst ervan relativeert; dat aangezien, zoals hierboven vastgesteld, een minnelijke schikking uit zichzelf strafrechtelijk niets bewijst, alleen voor bewezen kan worden gehouden wat verzoeker zelf erkent; dat daarmee tevens is afgewezen de poging van de verwerende partij om de bewijslast om te keren waar zij verzoeker aanwrijft dat hij geen enkel bewijs voorlegt waaruit de onjuistheid van de bij de minnelijke schikking vermelde feiten blijkt; dat, immers, wat niet bewezen is, niet weerlegd moet worden;

Overwegende dat door de feiten die zij verzoeker ten laste legt zonder meer als bewezen te beschouwen door het voorhanden zijn van een minnelijke schikking, de verwerende partij het verwijt verdient dat verzoeker haar zoals sub 2. gezien toestuurt, namelijk dat zij de bestreden beslissing ten onrechte heeft gesteund op die minnelijke schikking; dat het middel gegrond is;

6. Overwegende dat de andere annulatiemiddelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden; dat ze dus niet onderzocht hoeven te worden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 2 augustus 1994 van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij Mario GIACOMELLI niet wordt gemachtigd het beroep van privé-detective uit te oefenen.

Artikel 2.

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de Belgische Staat.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf juli 1900 vijfennegentig, door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	J. DE BRABANDERE,	staatsraad,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	staatsraad,
	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. VAN AELST. **J. BORRET.**